

Wtorek, 2 września 2008 r.

19. uważa także w odniesieniu do ubezpieczenia komunikacyjnego OC, że obowiązkowe objęcie takim ubezpieczeniem kosztów ochrony prawnej zniechęcałoby do korzystania z możliwości zawarcia umowy pozasądowej, co mogłoby ewentualnie spowodować wzrost liczby postępowań sądowych, a tym samym doprowadzić do nieuzasadnionego wzrostu obciążenia pracą organów sądowniczych, a także groziłoby zachwianiem funkcjonującego i rozwijającego się obecnie rynku dobrowolnych ubezpieczeń ochrony prawnej;
20. uważa zatem, że negatywne skutki wprowadzenia systemu obowiązkowego objęcia ubezpieczeniem komunikacyjnym OC kosztów ochrony prawnej w sumie przeważałyby nad ewentualnymi korzyściami;
21. wzywa Komisję do podjęcia, we współpracy z państwami członkowskimi, kolejnych kroków niezbędnych do podniesienia świadomości dostępności ubezpieczenia ochrony prawnej, a także innych rodzajów polis ubezpieczeniowych, szczególnie w nowych państwach członkowskich, koncentrując się na informowaniu konsumentów o korzyściach wynikających z tego, że zaoferowano im taką czy inną ochronę ubezpieczeniową, oraz o korzyściach wynikających z jej posiadania;
22. uważa w tym kontekście, że krajowe organy regulacyjne mają istotną rolę do odegrania we wdrażaniu najlepszych praktyk z innych państw członkowskich;
23. wzywa zatem Komisję do wzmocnienia ochrony konsumentów przede wszystkim poprzez skłonienie państw członkowskich do wspierania krajowych organów regulacyjnych i krajowych zakładów ubezpieczeń w podnoszeniu świadomości w kwestii dostępności dobrowolnych ubezpieczeń ochrony prawnej;
24. uważa, że udostępniane przed zawarciem umowy informacje dotyczące ubezpieczenia komunikacyjnego mogłyby obejmować informacje dotyczące możliwości wykupienia ubezpieczenia ochrony prawnej;
25. zwraca się do państw członkowskich, aby wezwały krajowe organy regulacyjne i pośredników do informowania swoich klientów o ewentualnym ryzyku i dostępności dodatkowego dobrowolnego ubezpieczenia, korzystnego dla konsumenta, takiego jak np. ubezpieczenie ochrony prawnej, ubezpieczenie auto assistance czy ubezpieczenie na wypadek kradzieży;
26. wzywa państwa członkowskie nieposiadające obecnie alternatywnych systemów rozstrzygania sporów dotyczących roszczeń do rozważenia wprowadzenia takich systemów na podstawie najlepszych praktyk z innych państw członkowskich;
27. zwraca się do Komisji, aby nie przesądzała o wynikach badań na temat zróżnicowanych odszkodowań za naruszenie dóbr osobistych, zleconych w związku z przyjęciem rozporządzenia „Rzym II”⁽¹⁾ i mogących sugerować rozwiązanie ubezpieczeniowe, a tym samym zmianę czwartej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń komunikacyjnych;
28. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”) (Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 40).

Skoordynowana strategia w celu poprawy walki z oszustwami podatkowymi

P6_TA(2008)0387

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. w sprawie skoordynowanej strategii w celu poprawy walki z oszustwami podatkowymi (2008/2033(INI))

(2009/C 295 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 maja 2006 r. w sprawie konieczności opracowania skoordynowanej strategii w celu poprawy walki z oszustwami podatkowymi (COM(2006)0254),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 listopada 2007 r. w sprawie niektórych podstawowych kwestii mających wpływ na opracowanie strategii zwalczania nadużyć związanych z podatkiem VAT w UE (COM(2007)0758),

Wtorek, 2 września 2008 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 16 kwietnia 2004 r. dotyczące uzgodnień w zakresie współpracy administracyjnej w zwalczaniu nadużyć finansowych związanych z VAT (COM(2004)0260),
 - uwzględniając konkluzje Prezydencji z posiedzeń w dniach 14 maja 2008 r., 5 czerwca 2007 r., 28 listopada 2006 r., oraz 7 czerwca 2006 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie specjalne nr 8/2007 Trybunału Obrachunkowego dotyczące współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od towarów i usług ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 października 2005 r. w sprawie wkładu polityki podatkowej i celnej do strategii lizbońskiej (COM(2005)0532),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 lutego 2008 r. w sprawie środków służących zmianie systemu VAT w celu zwalczania oszustw (COM(2008)0109),
 - uwzględniając wniosek Komisji z dnia 17 marca 2008 r. dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w celu zwalczania uchylania się od płacenia podatków związanego z transakcjami wewnątrzspółnotowymi oraz wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1798/2003 w celu zwalczania uchylania się od płacenia podatków związanego z transakcjami wewnątrzspółnotowymi (COM(2008)0147),
 - uwzględniając art. 8 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając zalecenia zawarte w konkluzjach Prezydencji Rady z jej posiedzenia w dniu 14 maja 2008 r. w sprawach podatkowych w odniesieniu do umów zawieranych z krajami trzecimi przez Wspólnotę i jej państwa członkowskie,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Prawnej (A6-0312/2008),
- A. mając na uwadze, że oszustwa podatkowe mają poważne konsekwencje dla budżetów państw członkowskich i systemu zasobów Unii Europejskiej, prowadzą do naruszania zasady sprawiedliwego i przejrzystego opodatkowania oraz mogą zakłócać konkurencję, co wpływa na funkcjonowanie rynku wewnętrznego; mając na uwadze, że oszustwa podatkowe stawiają uczciwych przedsiębiorców w gorszej sytuacji z punktu widzenia konkurencyjności, a spadek przychodów z podatków ostatecznie uzupełniają podatnicy europejscy w innych formach opodatkowania,
- B. mając na uwadze, że oszustwa podatkowe zagrażają równości i sprawiedliwości podatkowej, skoro straty we wpływach skarbu państwa wyrównuje się często poprzez zwiększenie opodatkowania, co uderza w biedniejszych i uczciwych podatników, którzy nie mają możliwości lub chęci unikania czy naruszania swoich zobowiązań podatkowych,
- C. mając na uwadze, że wzrost handlu transgranicznego pobudzony przez ustanowienie wewnętrznego rynku spowodował stały wzrost liczby transakcji, w których miejsce opodatkowania i miejsce prowadzenia działalności płatnika VAT mieszczą się w dwóch różnych państwach członkowskich,
- D. mając na uwadze, że podmioty używające nowych form oszustw podatkowych związanych z transakcjami transgranicznymi, takie jak oszustwa karuzelowe zwane również oszustwami typu „znikający podatnik”, wykorzystują rozdrobnienie i luki obecnych systemów podatkowych oraz mając na uwadze, że konieczne są zmiany w sposobie stosowania VAT,
- E. mając na uwadze, że unikanie płacenia VAT oraz nadużycia dotyczące VAT wpływają na finansowanie budżetu Unii Europejskiej, ponieważ powodują zwiększoną potrzebę pobierania od państw członkowskich zasobów własnych opartych na dochodzie narodowym brutto,

⁽¹⁾ Dz.U. C 20 z 25.1.2008, s. 1.

Wtorek, 2 września 2008 r.

- F. mając na uwadze, że chociaż zwalczanie nadużyć finansowych w dużej części należy do kompetencji państw członkowskich, nie jest ono problemem, który można rozwiązać wyłącznie na szczeblu krajowym,
- G. mając na uwadze, że w wyniku globalizacji zwiększają się trudności w przeciwdziałaniu oszustwom podatkowym na szczeblu międzynarodowym z uwagi na zwiększony udział przedsiębiorstw z siedzibą w państwach trzecich w oszustwach karuzelowych, rozpowszechnienie handlu elektronicznego i globalizację rynków usług; mając na uwadze, że czynniki te zdecydowanie przemawiają za usprawnieniem współpracy międzynarodowej, w szczególności w dziedzinie VAT,
- H. mając na uwadze, że rozmiary zjawiska oszustw podatkowych w Unii Europejskiej wynikają z obecnego przejściowego systemu VAT, który jest zbyt skomplikowany i utrudnia śledzenie transakcji wewnątrz-wspólnotowych, czyni je niejasnymi i w związku z tym podatnymi na nadużycia,
- I. mając na uwadze, że przy analizie rozwiązań mających na celu zapobieganie oszustwom podatkowym Komisja i państwa członkowskie powinny — w możliwie jak największym stopniu — unikać środków, które mogłyby powodować niewspółmierne obciążenia administracyjne dla przedsiębiorców i administracji podatkowych lub wprowadzać różnice w traktowaniu przedsiębiorstw handlowych,
- J. mając na uwadze, że zarówno Komisja, jak i Trybunał Obrachunkowy konsekwentnie twierdzą, że system wymiany informacji między państwami członkowskimi o wewnątrz-wspólnotowych dostawach towarów nie zapewnia terminowego podawania odpowiednich informacji potrzebnych do skutecznego rozwiązania problemu nadużyć związanych z VAT; mając na uwadze, że sytuacja ta wymaga jaśniejszych i bardziej wiążących przepisów dotyczących współpracy między państwami członkowskimi oraz Europejskim Urzędem ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF),
- K. mając na uwadze, że wykorzystanie wszystkich dostępnych technologii, w tym elektronicznego przechowywania i przekazywania pewnych danych do celów VAT i podatku akcyzowego, jest niezbędne dla właściwego funkcjonowania systemów podatkowych państw członkowskich; mając na uwadze, że należy ulepszyć warunki wymiany oraz bezpośredni dostęp państw członkowskich do danych przechowywanych elektronicznie w każdym państwie członkowskim; mając na uwadze, że organy podatkowe państw członkowskich powinny wykorzystywać dane osobowe na określone cele z zachowaniem należytej staranności oraz na podstawie zgody zainteresowanej osoby lub też na innej prawnie uzasadnionej podstawie,
- L. mając na uwadze, że przedsiębiorstwa handlowe często mogą uzyskać jedynie bardzo fragmentaryczne informacje dotyczące statusu VAT ich klientów,
- M. mając na uwadze, że wzmocnieniu środków mających na celu wykrywanie oszustw podatkowych powinno towarzyszyć wzmocnienie obecnych przepisów dotyczących pomocy w odzyskiwaniu należności, zapewnienie równości traktowania pod względem podatkowym oraz ułatwienie praktycznego stosowania przepisów przez przedsiębiorstwa,

Strategia UE dotycząca oszustw podatkowych

1. zwraca uwagę, że celem strategii UE dotyczącej oszustw podatkowych musi być rozwiązanie problemu strat podatkowych spowodowanych oszustwami poprzez określenie obszarów, w których zarówno w prawodawstwie wspólnotowym, jak i we współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi można wprowadzić ulepszenia skutecznie ograniczające oszustwa podatkowe bez stwarzania niepotrzebnych obciążeń dla administracji podatkowych i podatników;
2. wzywa państwa członkowskie, żeby wreszcie poważnie potraktowały przeciwdziałanie oszustwom podatkowym;
3. przypomina, że ustanowienie systemu VAT opartego na „zasadzie pochodzenia”, zgodnie z którą objęte VAT transakcje dokonywane między państwami członkowskimi przeniosłyby pobrany podatek do kraju pochodzenia zamiast być objęte stawką zerową, pozostaje długoterminowym rozwiązaniem na rzecz skutecznego przeciwdziałania oszustwom podatkowym; zauważa, że „zasada pochodzenia” może sprawić, że nie będzie konieczne zwalnianie z VAT towarów sprzedawanych na rynku wewnętrznym, a następnie nakładanie na nie podatku w kraju przeznaczenia; przypomina, że dla swojego funkcjonowania system VAT oparty na „zasadzie pochodzenia” wymaga ustanowienia systemu rozliczania, takiego jak zaproponowany pierwotnie przez Komisję w 1987 r.;
4. ubolewa nad blokadą skuteczną przez ostatnie dziesięć lat przez niektóre państwa członkowskie, która udaremniała wszelką skuteczną strategię UE przeciwko oszustwom podatkowym;

Wtorek, 2 września 2008 r.

5. ubolewa, że mimo różnorodnych analiz, żądań i obiekcji do tej pory nie przyjęto w Radzie żadnej skutecznej strategii przeciwdziałania oszustwom podatkowym;
6. zachęca Komisję, żeby nie rezygnowała z ofensywnego podejścia do problemu mimo różnych niepowodzeń w ostatnich dziesięcioleciach;

Kwestie ogólne — zasięg oszustw podatkowych i ich konsekwencje

7. stwierdza, że szacunkowe ogólne (bezpośrednie i pośrednie) straty podatkowe spowodowane oszustwami wahają się w granicach od 200 do 250 mld EUR, co stanowi 2-2,25 % PKB Unii Europejskiej, z czego kwota 40 mld EUR jest pochodną nadużyć związanych z VAT i obejmuje szacunkowo 10 % należności z tytułu podatku VAT, 8 % całkowitej kwoty należności z tytułu podatku akcyzowego od napojów alkoholowych w 1998 r. i 9 % całkowitej kwoty należności z tytułu podatku akcyzowego od wyrobów tytoniowych; wyraża jednak ubolewanie, że nie są dostępne precyzyjne dane, ponieważ krajowe standardy sprawozdawcze znacznie się różnią;
8. domaga się jednolitego gromadzenia danych we wszystkich państwach członkowskich jako podstawy przejrzystości i krajowych środków przeciwdziałania oszustwom podatkowym;
9. wyraża ubolewanie, że w braku danych gromadzonych na szczeblu krajowym nie można ani właściwie oszacować faktycznego zasięgu problemu, ani właściwie ocenić sposobu monitorowania zmian — zarówno pozytywnych, jak i negatywnych;
10. zwraca się do Komisji o przeanalizowanie kwestii zharmonizowanego systemu gromadzenia i sporządzania danych statystycznych na temat oszustw podatkowych, tak żeby umożliwić możliwie najprecyzyjniejsze oszacowanie rzeczywistych rozmiarów zjawiska;
11. przypomina, że nie da się zlikwidować nieformalnej gospodarki bez wdrożenia odpowiednich środków motywacyjnych; ponadto proponuje, żeby państwa członkowskie składały sprawozdania za pośrednictwem tabeli ewaluacji postępu w ramach strategii lizbońskiej, w jakim stopniu udało się im zmniejszenie ich nieformalnej gospodarki;

Obecny system VAT i jego słabości

12. zwraca uwagę, że nadużycia związane z VAT są kwestią budzącą szczególne obawy z punktu widzenia funkcjonowania rynku wewnętrznego, ponieważ mają bezpośrednie skutki transgraniczne, wiążą się z utratą wysokich dochodów i mają bezpośredni wpływ na budżet UE;
13. przypomina, że obecny, ustanowiony w 1993 r. system VAT, miał być jedynie systemem przejściowym i Parlament zwracał się do Komisji o przedstawienie wniosków, których celem byłoby podjęcie rozstrzygającej decyzji w sprawie ostatecznego systemu VAT do roku 2010;
14. zaznacza, że swobodny przepływ osób, towarów, usług i kapitału, który ma miejsce na rynku wewnętrznym od 1993 r., w połączeniu z postępami w zakresie nowej technologii wytwarzania niewielkich towarów o wysokiej wartości, stwarza coraz większe trudności w zwalczaniu nadużyć związanych z VAT, a problemy te potęguje złożony i fragmentaryczny charakter obecnego systemu, który utrudnia śledzenie transakcji, w związku z czym istnieje więcej możliwości nadużyć;
15. zwraca uwagę na coraz większą liczbę przypadków oszustw z udziałem znikającego podmiotu gospodarczego oraz celowych nadużyć systemu VAT, których dopuszczają się zorganizowane grupy przestępcze planujące wykorzystanie luk w systemie; podkreśla rozpatrywany przez Eurojust przypadek oszustwa karuzelowego, które objęło 18 państw członkowskich i oszustwo podatkowe w wysokości szacowanej na 2,1 mld euro;
16. popiera wysiłki Komisji podejmowane w celu dokonania zasadniczej zmiany obecnego systemu VAT; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że państwa członkowskie traktują obecnie tę kwestię priorytetowo i wzywa państwa członkowskie, aby były gotowe do podjęcia znaczących środków w tym kontekście;
17. uważa, że obecny system jest przestarzały i potrzebuje radykalnych zmian bez nadmiernego obciążania uczciwych przedsiębiorstw obowiązkami administracyjnymi; uważa, że utrzymanie status quo nie jest rozwiązaniem;

Wtorek, 2 września 2008 r.

Systemy alternatywne dla obecnego systemu VAT*Mechanizm odwrotnego obciążenia*

18. zwraca uwagę, że w systemie odwrotnego obciążenia podatek VAT jest rozliczany przez klienta, który jest podatnikiem, a nie przez dostawcę; przyznaje, że system ten ma tę zaletę, że wyklucza możliwość uczestnictwa w oszustwie z udziałem znikającego podmiotu gospodarczego dzięki wskazaniu podatnika, któremu dostarczane są towary, jako płatnika podatku VAT;

19. zwraca uwagę, że utworzenie systemu podwójnego opodatkowania VAT pozostawałoby w sprzeczności z efektywnym funkcjonowaniem rynku wewnętrznego i powodowałoby powstanie bardziej złożonego otoczenia, które mogłoby zniechęcić przedsiębiorstwa do inwestycji, czemu w perspektywie długoterminowej można byłoby zaradzić wyłącznie za pomocą ogólnego, obowiązkowego systemu odwrotnego obciążenia, zamiast systemu dobrowolnego lub stosowanego jedynie w przypadku wybranych dostaw;

20. zwraca ponadto uwagę, że system odwrotnego obciążenia nie dopuszcza płatności ratalnych, a całkowita kwota VAT jest uiszczana dopiero na końcu łańcucha dostaw, co usuwa mechanizm samokontroli płatnika VAT; przestrzega, że mogą pojawić się nowe formy nadużyć finansowych, łącznie z większymi stratami podatkowymi na poziomie detalicznym i nadużyciami w zakresie numerów identyfikacyjnych VAT, oraz że zwalczanie takich nadużyć przez wprowadzenie dodatkowej weryfikacji może skutkować dodatkowymi obciążeniami administracyjnymi dla uczciwych przedsiębiorstw handlowych; apeluje w związku z tym o ostrożność i rozwagę przed wprowadzeniem systemu odwrotnego obciążenia; zwraca jednak uwagę, że zastosowanie progu w celu ograniczenia ryzyka nieopodatkowanej konsumpcji końcowej jest pomocne w zwalczaniu oszustw oraz uznaje za rozsądny zaproponowany przez Radę limit w wysokości 5 000 EUR;

Projekt pilotażowy

21. zachowując sceptycyzm i krytyczne podejście, zauważa, że projekt pilotażowy może pomóc państwom członkowskim lepiej zrozumieć ryzyko, które wiąże się z mechanizmem odwrotnego obciążenia, oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do określenia stosownych gwarancji wykluczających narażenie uczestniczącego państwa członkowskiego oraz innych państw członkowskich na poważne ryzyko podczas prowadzenia projektu pilotażowego;

Opodatkowanie dostaw wewnątrzspółnotowych

22. uważa, że najlepszym sposobem rozwiązania problemu nadużyć związanych z VAT w przypadku dostaw transgranicznych jest wprowadzenie systemu, w którym zwolnienia dostaw wewnątrzspółnotowych od VAT zostaną zastąpione stawką podatku w wysokości 15 %; zwraca uwagę, że dla funkcjonowania tego systemu lepszym rozwiązaniem byłoby znaczące ograniczenie różnorodności i złożoności obniżonych stawek, co zminimalizowałoby obciążenia administracyjne zarówno dla przedsiębiorstw, jak i organów podatkowych; zauważa, że należy poddać starannej analizie przypadki zmniejszania stawek podatku VAT sprzed 1992 r. i ocenić, czy ich utrzymanie uzasadniają względy gospodarcze;

23. uznaje, że z uwagi na zróżnicowane stawki VAT opodatkowanie dostaw wewnątrzspółnotowych wymagałoby płatności rozliczeniowych między państwami członkowskimi; uważa, że takie płatności rozliczeniowe powinny być dokonywane za pośrednictwem izby rozrachunkowej, która ułatwiałaby przekazywanie dochodów między państwami członkowskimi; podkreśla, że działanie izby rozrachunkowej jest technicznie realne;

24. uważa, że zdecentralizowany system działania izby rozrachunkowej może być bardziej odpowiedni i mógłby zostać szybciej utworzony, ponieważ umożliwiłaby państwom członkowskim dwustronne uzgadnianie istotnych szczegółów z uwzględnieniem poszczególnych bilansów handlowych, podobieństw funkcjonowania systemu VAT i ich mechanizmów kontroli oraz pozwalałaby na budowanie wzajemnego zaufania;

25. podkreśla, że za pobieranie VAT od dostawcy powinna odpowiadać administracja podatkowa państwa członkowskiego dostawy, która następnie za pośrednictwem izby rozrachunkowej przekazywałaby podatek administracji podatkowej, na której terytorium nastąpiło nabycie wewnątrzspółnotowe; uznaje, że konieczne jest budowanie wzajemnego zaufania między administracjami podatkowymi;

Wtorek, 2 września 2008 r.

Współpraca administracyjna i wzajemna pomoc w dziedzinie VAT, podatku akcyzowego i podatków bezpośrednich

26. podkreśla, że państwa członkowskie nie mogą zwalzczać nadużyć podatkowych o wymiarze transgranicznym samodzielnie; uważa, że wymiana informacji i współpraca między państwami członkowskimi i z Komisją była — zarówno w kategoriach merytorycznych, jak i pod względem szybkości — niewystarczająca do skutecznego zwalczania nadużyć podatkowych; uważa, że bezpośrednie kontakty między lokalnymi lub krajowymi urzędami ds. zwalczania nadużyć finansowych nie zostały dostatecznie rozwinięte ani nie są w wystarczającym stopniu wykorzystywane w praktyce, co powoduje nieefektywność, niedostateczne wykorzystanie uzgodnień w zakresie współpracy administracyjnej oraz opóźnienia w przekazywaniu informacji;

27. nalega, żeby w celu ochrony wpływów z podatków we wszystkich państwach członkowskich w ramach rynku wewnętrznego, państwa członkowskie przyjęły porównywalne środki wobec sprawców nadużyć, niezależnie od tego, gdzie występują straty we wpływach; wzywa Komisję, żeby zaproponowała ewentualne mechanizmy na rzecz wsparcia takiej współpracy między państwami członkowskimi;

28. z zadowoleniem przyjmuje wnioski Komisji dotyczące zmiany dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ i rozporządzenia Rady (WE) nr 1798/2003 z dnia 7 października 2003 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości dodanej ⁽²⁾ w celu przyspieszenia gromadzenia i wymiany informacji dotyczących transakcji wewnątrzwspólnotowych począwszy od roku 2010; uznaje, że proponowane przepisy przewidujące jednomiesięczny termin do składania informacji spowodują dodatkowe obciążenia administracyjne dla przedsiębiorstw, które prowadzą wyłącznie działalność usługową i obecnie nie podlegają tym przepisom, lecz przyjmuje do wiadomości, że jest to konieczne, biorąc pod uwagę możliwość oszustw karuzelowych w przypadku niektórych usług;

29. nalega na Radę, żeby szybko przyjęła proponowane środki i zwraca się do Komisji, żeby przedstawiła kolejne wnioski w sprawie automatycznego dostępu wszystkich pozostałych państw członkowskich do niektórych niesensywnych danych znajdujących się w posiadaniu państw członkowskich, dotyczących osób podlegających ich opodatkowaniu (sektor biznesu, niektóre dane dotyczące obrotu itp.), oraz w sprawie harmonizacji procedury rejestracji i wykreślenia z rejestru osób podlegających VAT, żeby zapewnić szybkie wykrycie i wykreślenie z rejestru podatników dokonujących oszustw; podkreśla, że państwa członkowskie muszą ponosić odpowiedzialność za uaktualnianie swoich danych, w szczególności w odniesieniu do wykreślenia z rejestru i wykrywania fałszywej rejestracji;

30. przypomina, że raje podatkowe mogą stanowić przeszkodę dla wdrożenia strategii lizbońskiej, jeżeli będą wywierać nadmierną presję na obniżanie stawek podatkowych oraz wpływów z podatków w ogólności;

31. podkreśla również, że w okresie dyscypliny budżetowej jakiegokolwiek osłabienie bazy podatkowej zagrozi zdolności państw członkowskich do zastosowania się do zreformowanego paktu na rzecz stabilności i wzrostu;

32. podkreśla, że likwidacja rajów podatkowych wymaga między innymi trzykierunkowej strategii: rozwiązania problemu uchylania się od płacenia podatków, poszerzenia zakresu dyrektywy Rady 2003/48/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie odsetek ⁽³⁾ oraz domagania się, żeby OECD za pośrednictwem swoich członków nakładała sankcje na raje podatkowe, które odmawiają współpracy;

Uchylanie się od płacenia podatków

33. ubolewa nad faktem, że państwa członkowskie za pomocą coraz to nowych zastrzeżeń i taktyki zwlekania utrudniają reformę dyrektywy 2003/48/WE i zachęca Komisję, żeby niezwłocznie przedstawiała swoje wnioski, nie zważając na przeciwności;

34. podkreśla, że reforma dyrektywy 2003/48/WE powinna zaradzić różnym lukom i brakom tej dyrektywy, które utrudniają wykrycie przypadków unikania podatków i wykrycie oszustw podatkowych;

35. w odniesieniu do reformy dyrektywy 2003/48/WE wzywa Komisję, żeby przeanalizowała możliwości reformy, m.in. poszerzenie zakresu dyrektywy, w odniesieniu do rodzajów podmiotów prawnych oraz źródeł dochodów finansowych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 264 z 15.10.2003, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 157 z 26.6.2003, s. 38.

Wtorek, 2 września 2008 r.

36. wzywa Unię Europejską, żeby utrzymała w swoim programie politycznym likwidację rajów podatkowych na szczeblu światowym z uwagi na ich szkodliwe skutki na wpływy podatkowe poszczególnych państw członkowskich; zachęca Radę i Komisję do wykorzystania potęgi handlowej UE przy prowadzeniu negocjacji w sprawie umów o handlu i współpracy z rządami rajów podatkowych, aby przekonać je do zniesienia przepisów podatkowych i wyeliminowania praktyk, które sprzyjają uchylaniu się od płacenia podatków i oszustwom podatkowym; z zadowoleniem przyjmuje jako pierwszy krok w tym kierunku zalecenia Rady z dnia 14 maja 2008 r. o zamieszczaniu w umowach handlowych klauzuli o dobrych rządach w sprawach podatkowych; nalega na Komisję, żeby od zaraz proponowała taką klauzulę w negocjacjach dotyczących umów handlowych;

*
* *
*

37. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentowi państw członkowskich.

Ogłoszenie 2011 roku Europejskim Rokiem Wolontariatu

P6_TA(2008)0389

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie ogłoszenia 2011 roku Europejskim Rokiem Wolontariatu

(2009/C 295 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie wkładu wolontariatu w kształtowanie spójności gospodarczej i społecznej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję Rady oraz przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie realizacji wspólnych celów dotyczących działań młodzieży w ramach wolontariatu ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 116 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że działalnością wolontariacką zajmuje się ponad 100 mln Europejczyków w różnym wieku, różnej narodowości oraz różnego wyznania,
- B. mając na uwadze, że badanie Eurobarometru opublikowane w lutym 2007 r. wykazało, że 3 na 10 Europejczyków utrzymuje, iż aktywnie angażuje się w wolontariat, a blisko 80 % respondentów uważa, że działalność wolontariacka stanowi ważny element demokratycznego życia w Europie ⁽³⁾,
- C. mając na uwadze, że sektor wolontariatu generuje szacunkowo 5 % produktu krajowego brutto gospodarek państw członkowskich oraz zapoczątkowuje innowacyjne działania w celu rozpoznania i wyrażenia pojawiających się potrzeb społecznych, a także zareagowania na nie,
- D. mając na uwadze, że podmioty reprezentujące tysiące organizacji zrzeszających miliony wolontariuszy, takie jak: Europejskie Centrum Wolontariatu, Europejskie Forum Młodzieży, Stowarzyszenie Organizacji Wolontariackich, Światowa Organizacja Ruchu Skautowego, Biuro UE Czerwonego Krzyża, volunteurope, Europejską Platforma Starszych Ludzi (AGE), Solidar, Caritas Europa, ENGAGE, Johanniter International, Europejska Organizacja Pozarządowa ds. Sportu i inne, wezwały instytucje Unii Europejskiej do ogłoszenia 2011 r. Europejskim Rokiem Wolontariatu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0131.

⁽²⁾ Dz.U. C 241 z 20.9.2008, s. 1.

⁽³⁾ „European Social Reality”, Special Eurobarometer 273, Wave 66.3.